

Posudek oponenta diplomové práce

Autor, název, místo, vedoucí práce, rok, rozsah práce:

Monika Bandasová, Pedagog Josef Soukup, vedoucí práce prof. Jiří Pokorný, KDDD, PedF UK,
2013, 96 stran + přílohy.

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		x		
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.			X	
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.			X	
Struktura práce je vyvážená a logická.			X	
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.			X	
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.	X			
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.		X		
Autor správně cituje.				X
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).		x		

Celkové hodnocení (slovně)

Práce M. Bandasové byla zaměřena na velmi zajímavou, jak sama několikrát uvádí téměř cimrmanovskou, postavu českého učitele 19. století, Josefa Soukupa. Šíři jeho zájmu ukazuje sám život (byl jedním ze zakladatelů českého dívčího školství), ale především dílo (ať již učebnice či hudební tvorba). Zajímavým a jistě důležitým pramenem jsou jeho paměti. Tyto skutečnosti by nabízely zpracování přínosné diplomové práce, což se však defendetce nepodařilo. Je to o to větší škoda, že se M. Bandasová opírá o Soukupovu pozůstalost.

Výsledná práce je složena ze šesti kapitol, které však netvoří celek, ale spíše samostatné části, někdy navíc zcela kompilační (Vzdělávání dívek v Čechách, V. V. Janota). Jistě nejpovedenější je kapitola první, životopisná, jež se však místy jeví jako pouhé převyprávění Soukupových pamětí, abstrahuje kritiku pramene, interpretace a vůbec širší zasazení do kontextu přinejmenším vývoje českého školství (především regionálního) ve studovaném období. Proč toho není více k tábořské preparandě? K Praze čtyřicátých let? K Písku v době, kdy tam Soukup působil? V tomto pohledu je zcela nedostatečná i studovaná literatura.

Autorka místy projevuje až jistou naivitu, když chce pojednat o „zásluhách“ předmětu svého zájmu (s. 10), když se „diví“ v případě hranostaje (s. 69) či ve svém závěru. Nedostatek pramenné kritiky vede až k úsměvným nedostatkům: je například dekret za vypěstování mnoha tisíc ovocných stromů dokladem pedagogické činnosti? Je možno usuzovat, že Soukup inspiroval Alše k historické tematice pouze na základě jedněch (a to ještě velmi nestranných vzpomínek?) Z čeho soudí, že Soukupovy rodiče netrpěli nedostatkem? (s. 91)

Zmatečná je struktura práce, chybí anotace v českém jazyce, nedůsledný je poznámkový aparát i seznam použité literatury a pramenů.

Navržená známka: **dobře**

.....

5. června 2013

.....

PhDr. Jiří Hnilica, Ph.D.